

בטייעתא דשמי"א

— לקראת ימי הקיבוץ ר"ה תשנ"ד הבעל"ט —

האוניברסיטה ותנועת והזר

#03

בל החרד
לחרדת
אלקים

לואים אצול
וזהב שירי וזהב

נחמשה דרכינו
ונחקרה

ציון
החול טובע מקור החמה
רבנו הקדוש נחמן בן פייגה בן שמוחה
מבריסלב זעק"ל זי"ע א'

נחמשה דרכינו ונחקרה «««

חלפו זה למעלה משלושים שנה מאז שנפתחו שערי הציון הקדוש לרווחה לנסיעות ההמוניות והקיבוץ ההולך וגדל בימי ראש השנה. מי מילל ומי פילל בחמישים שנה שאחר חורבן אירופה, בהם נסגרו שערי ברית המועצות על מסגר וברית, כי אחרי בלותינו תהי' עדנה לציון הקדוש בעיר הגעגועים אומן וקיבוץ אנ"ש לתוכה.

קשה לתאר את עוצם כיסופי גדולי וצדיקי אנ"ש ורחשי לבם, לזכות לפחות פעם אחת בחיים-חיותם, להיות אפילו לשעה קלה או זמן קצרצר על הציה"ק, ולומר שם את עשרת המזמורים למען יתקנו לנוצח. אין לשער את ריבוי התפילות ששפכו על כך מידי יום ביומו כל ימי חייהם, הם היו מוכנים לתת את כל אשר להם בכדי לזכות לכך.

ועתה בחסדי שמים מרובים, זוכים אנו זה עשרות בשנים לאור הגדול לעלות ולהיקבץ מידי שנה בשנה על הציון הקדוש אומנה ולפעול שם ברוחניות ובגשמיות.

אלא שבשנים האחרונות משהו משתנה, בארבעת השנים האחרונות נראה כאילו מנסים לשלול מאתנו את המתנה הנשגבה, כאשר החלו להתגלות סימנים של לקיחת הטוב, של כוחות עליונים המאיימים לבטל את קיום הקיבוץ הקדוש. הלא דבר הוא מה שקורה לכלל אנשי שלומינו חסידי ברסלב היקרים בנוגע לעליה לקיבוץ הקדוש בראש השנה, אשר זה כבר השנה הרביעית ברציפות, שכולנו שרויים באימה ביראה ובפחד אודות קיום הקיבוץ הקדוש.

הדבר החל לפתע פתאום בשנת תש"פ עת פרצה לה ה"מגיפה" הנעלמה, כאשר נגיף ה"קורונה" התפשט לו בעולם, ולקראת ראש השנה תשפ"א נסגרו שערי אומן באין יוצא ואין בא. אז ראינו בעינינו שהקריאה היא לנו חסידי ברסלב, כאשר כל הגויים נכנסו ויצאו באין מפריע, ומאידיך ליהודים נאסרה הכניסה גוי כן! יהודי לא(!), רוצה לבלות או לעסוק בזוטות? הכניסה חופשית. כוסף אתה להתעלות לבא לקיבוץ הקדוש? הכניסה אסורה! אז נפוצו כלל אנ"ש המסולאים מפז במדינות שונות ובין המצרים של גבולות בלארוס ואוקראינה...

שנה שלאחר מכן לקראת ראש השנה תשפ"ב כאשר הפחד מנגיף ה"קורונה" ירד פלאים, עדיין היינו, אנו חסידי ברסלב, בפחד פחדים האם יתאפשר לנו לעלות אומנה אם לאו.

ומשך מאות הקדימו נסיעתם לאוקראינה כבר החל מתחילת חודש אב, ואלפים אחרים לקראת סופו, כאשר רבבות נמנעו מלעלות אומנה בלב כבד...

גם לקראת ראש השנה תשפ"ג כאשר הקורונה כמעט נעלמה מן האופק, צצה לה מניעה חדשה הלא היא המלחמה העקובה מדם, אש, טילים ומלטי"ם - בין האוקראינים והרוסים, שהכניסה שוב את אנ"ש לפחד אימים, כאשר מכל מקום נזעקה השאלה: הנוכל לקיים את ציווי רביה"ק לעלות איליו לראש השנה?...

ואם בכך לא די, גם השנה לקראת קיבוץ תשפ"ד פורחות להן השמועות מידי יום על סגירת גבולות, על ביטול הסכם הווז'ז, ועל מה לא... כולנו מלאי תקווה שמדובר בהפחדות שווא, ולוואי שהם רק בבחינת הקללה של "ונסתם, ואין רודף אתכם" (בחוקתי כו. יז). אך לא נוכל להתעלם מקריאה שמימית זו, כי המציאות הזו החוזרת ונשנית, זועקת דרשני...

אנו, חסידי ברסלב - האמונים על כוחו הנורא של הצדיק ועל שגב מעלת קדושת ציונו הקדוש - חייבים לשאול את עצמנו את השאלה הנוקבת הזאת ולהתבונן היטב, איך באמת היתה לנו כזאת? נחפשה דרכינו ונחקורה, מה גרם להסתר פנים זה? עלינו לצעוק 'איה מקום כבודו', היכן היא אותה קדושה נוראה שהיתה אמורה להשפיע כל טוב לבית ישראל, גם בגשמיות ובאופן גלוי, מה גרם לנו לפחדים אלו שנה אחר שנה?!

ונעשו ערבים זה לזה:

בפרשתינו פרשת נצבים, כאשר מתחילים ללמוד את הפסוקים, מתוודעים אנו לאזהרה חמורה מאד העונש הכרוך בה, וכה אנו מזהירים:

"פן יש בכם איש וגו' אשר לבבו פונה היום מעם ה' וכו', פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה וגו', והתברך בלבבו לאמור שלום יהי לי וגו', לא יאבה ה' סלוח לו, ורבעה בו כל האלה וגו'."

עד כאן הדברים מובנים היטב. יהודי החושב כי ביכולתו לעשות ככל העולה על רוחו, ולמרות כן מתברך בלבבו שלום יהי לי, ואין לו חרטה כלל על מעשיו הנלוזים, ברור ש'לא יאבה ה' סלוח לו,

גדל התעוררו
אין
וגדל התעוררו
שהיה לכלל המ
ואמר ש'לב ה
כל מי שעמד ש
התפלל אדם על
והיה המעמד מע
לב, פש'לבם שופ
היותניים בלב
נתקו כבר בגשמי
ח"א). (שי)

ועונשו יהיה ש'רבעה בו כל האלה'.

אך בהמשך הפסוקים, משמע, שלא רק הוא בלבדו ייענש, כי אם הכלל כולו:

"ואמר הדור האחרון וגו' וראו את מכות הארץ ההיא ואת תחלואיה וגו', גפרית ומלח שריפה כל ארצה וגו' כמהפכת סדום ועמורה וגו' ואמרו כל הגויים וגו' מה חורי האף הגדול הזה, ואמרו על אשר עזבו את ברית ה' וגו'."

וכאן עולה התמיהה הגדולה, בגלל איזה יחיד, ייענש הכלל כולו? מה הם אשמים שאיזה פרח 'התברך בלבבו שלום יהי' לי כי בשרירות לבי אלך'. אם מגיע לו עונש, מה חרי האף הגדול הזה על הכלל כולו עד כדי ש'שריפה כל ארצה' וכו', ולהביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה, ואם בכך לא די הקב"ה יוביל אותם עקב עוונו של היחיד לגלות: "ויתשם ה' מעל אדמתם באף ובכימה ובקצף גדול וישליכם את ארץ אחרת כיום הזה", מדוע מגיעים עונשים כל כך כבדים על הכלל, בגלל חטאו של היחיד?!

על כך בא הפסוק אחרון של פרשיה זו, המסביר לנו פשרם של דברים:

"הנסתרות לה' אלוקיני, והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת". מבאר רש"י הקדוש: "אם תאמרו מה בידינו לעשות אתה מעניש את הרבים על הרהורי היחיד שנאמר פן יש בכם איש וגו' ואח"כ וראו את מכות הארץ ההיא, והלא אין אדם יודע במטמוניו של חברו? אין אני מעניש אתכם על הנסתרות שהן לה' אלקינו והוא יפרע מאותו יחיד אבל הנגלות לנו ולבנינו לבער הרע מקרבנו ואם לא נעשה דין בהם יענשו את הרבים. נקוד על לנו ולבנינו לדרוש שאף על הנגלות לא ענש את הרבים עד שעברו את הירדן. משקבלו עליהם את השבועה בהר גרזים ובהר עיבל ונעשו ערבים זה לזה" עכ"ל ק.

כלומר, אחרי שקבלנו עלינו בשבועה להיות ערבים זה לזה, אין אנו עוד קיבוץ של המוני יחידים, כי אם כל ישראל הם כאיש אחד, וברגע שאחד מאתנו עושה דברים אשר לא יעשו,

התעוררות לתארו

תהיה שתפכות הנפש
תפלקים אין לתארו.
תעוררות שניה שם,
הבחין שנקעט ולא
תצרכים הנשמיים פלה,
מד של תשובה ושרון
ביום לב על בקשותיהם
וכשתמון ברוחניות
ות פמבאר בתורה י"ד
ש"ק ח"ח קל"ד

בפרהסיא, לעיני וידיעת כולם, חובתנו למנוע זאת ממנו, כי אנו כמותו לווה שבאם אינו משלם את חובו, פונה המלווה לערב קבלן, ועליו לשלם את מלא המחיה.

ואם הלה עשה את פשעיו בסתה, אכן אין זו אחריותינו, כי ה'נסתרות' לה' אלקינו. אך 'הנגלות', כאשר הלה מעיז לעשות זאת בפרהסיא קבל עם ועדה, "לנו ולבנינו לבער הרע מקרבנו, ואם לא נעשה דין בהם יענשו את הרבים". והדברים מבהילים!

למה חובה ירושלים?

ישנם יפי נפש, שכאשר הם רואים אברך ירא שמים, מוחה על דבר פשע, מיד הם מזדעקים בטוענה: **"מה איכפת לך מה שהשני עושה, תדאג לעצמך, ואל תתערב לזולת!"**

והם אינם מבינים או שאינם מעוניינים להבין, שטענתם טפשית מאין כמוה! דייקא בגלל שהלה דואג לעצמו, עליו להתערב במעשי הזולת, כי אם לא יעשה כן, הרי שגם הוא ראוי לעונש! כי "הנגלות לנו ולבנינו לבער הרע מקרבנו ואם לא נעשה דין בהם יענשו את הרבים".

ההשקפה המוטעית ש'איש כל הישר בעיניו יעשה', מקורו בגויים ובפורקי עול הצועדים בדרכם. אחד מ"יסודות" החינוך המודרני-דמוקרטי, הוא להכיל את האחר, הם קוראים לזה 'הכלה'. כלומר שלא משנה מה האחר עושה ואיך הוא מתנהג, גם אם אורחותיו כבהמה עליך להכיל אותו, לקבל אותו כמות שהוא.

אך אנחנו בני קל חי, התורה מצווה עלינו ש'לא' להכיל את האחר באם הוא מאחינו בני ישראל, ואוי לנו ואוי לנפשנו אם לא ננהג כך. ולא רק מפאת העונש הצפוי לנו כ'ערבים', כי אם כך היה המנהג בעם ישראל, לא היה נותר ח"ו שריד ופליט.

כל מה שנותר לפליטה גדולה כהיום הזה, הוא אך ורק בזכות שכאשר האחד רואה את חברו הולך בדרך לא טובה, הוא מוחה בו, וכך גם אם הלה לא ישמע בקולו, עכ"פ הוא מונע מאחרים ללכת בעקבותיו, ואכן במקומות בהם מחו וזעקו על כל פרצה, נותרה היהדות על מקומה. לעומת זאת במקומותיהם של יפי הנפש, בהם חלילה להעיר לשני מאומה גם אם הוא עושה דברים אשר לא יעשו בפרהסיא קבל עם, מצב היהדות הלך והתדרדר עד שלא נותר מהם ביהדותם, כי אם אחד מעיר

כל החרד להרדת אלקים

לב על אשר כבר זכו להגיע, אין לתאר ולשער. חשבתיו כל הזמן היכן אני? היכן ראיתי בעולם דבר כזה? בשום אופן לא אוכל לתאר נכונה איך נראו ימי אלול באומן, ובהתקרב ימי ראש השנה, מאז כבר לא נח ולא שקט הציון ביום ובלילה, בכל שעות היממה רתח ולהט המקום בל.

ראיתי פעם, ועמדו כמה אברכים בבית כנסת הקלוז, ושוחחו ביניהם. הדבר לא הניח את דעתם של הזקנים מאנ"ש, ונערו בהם: ("וואס שטיט מען און מע'רעדט? גייט אויפן ציון, מיר האבן מקובל אז עם וועט זיין א צייט וואס מען וועט וועלן זיין און מען וועט נישט קענען זיין!" מלאוט איידן זיין, גייט, וואס שטיט איר און רעדט) מדוע עומדים אתם ומשוחחים? מקבל בנידי שגייע זמן שירצו ללכת (לציון) ולא יוכלו מאפשרים לכם לגשת, גשו! אמנם גם בחיי רבנו לא יכלו לגשת אליו תמיד, כן גם בציון הקדוש. אולם באשר כן יכולים לגשת, גשו.

היה זה בבחינת "בית המקדש" ממוש! מי מלל ומי פלל שזה יסגר פעם. הניכיל לתאר את אשר פעלו בתוך ד' אמות קדושות אליו איזה סוג של תשובה של אלול יצאה משם. געוואלה תמיד כשיצאו מהציון, היה זה כמו שציצאו מפרתין ועד חם. ("א שוויין באדי אויסגעוויינט אויסגעפארעט") חם ולזהט לגמרי ממש כאילו נולד מתדש לגמרי, (א ניי געבארענער מענטש), בריה חדשה לגמרי. (ריבורי אמונה ח"ג עמוד קע"ג)

ספר פאר חבורתנו הרח"ח רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל: הניכיל לתאר ולספר לבני דורנו מה שהיה נעשה בימי אלול באומן? ההתעוררות הגדולה שהיתה בימי אלול סביב ציון רבנו הקדוש, זכרנו כשהגעתי בפעם הראשונה לאומן, היה זה בימים האחרונים של חג אלול. מה אומר ומה אדבר מה שבועני ראיתי. קולות התפלות, הזעקות והאנחות העמקות שנשאו בציון הקדוש, ובקלוזי ששל מרומי החר ממולו, ללב, והיה בכחם להמים אכן, ולעוררו לתשובה, הזעקות נשמעו בליפות מהציון לקלוזי ומהקלוזי לציון. מי שעמד בקלוזי, שמע את הזעקות מעבר הציון הקדוש, ומי שעמד בציון שמע את הזעקות של הקלוזי והתערבבו אליו כאלו ותעל שועתם אל האלקים. ואלו שעות היו? שעות הלילה שאחר חצות, שעת הרצון המיוחדת.

חשבתיו לעצמי באותה שעה: היכן אני נמצא? בגן עדן? בגן עדן ממוש. שמעתי את הזעקות המחרדות כל נפש יהודית, של העובר הגדול ר' ברוך נעצ'ם, וכאמור בציון נשמעו הזעקות מעובדי ה' שבקלוזי, כל החר רתח ובעפע (ס'האט געקאכט ווי א קעסיל). מה נורא היה המקום. ויהי כל החר שהוא להרדת אלקים.

עם כל יום שהתקרב לראש השנה, הגיעו אנשים רבים, עוד ועוד אנשים מערים ועיירות קרובות ורחוקות. כלם נקבצו ובאו למקום אתה ההתעוררות וההתלהבות והשמחה שפרצו מכל

ושטים ממשפחה.

וגמ' מפורשת היא (שבת קיט): "אמר רב עמרם בריה דרבי שמעון בר אבא אמר רבי שמעון בר אבא אמר רבי חנינא לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה, שנאמר היו שריה כאילים לא מצאו מרעה, מה איל זה ראשו של זה בצד זנבו של זה אף ישראל שבאותו הדור כבשו פניהם בקרקע ולא הוכיחו זה את זה."

ויתכן לומר שחורבן ירושלים קרה לא רק בגלל הענין הסגולי שכאשר לא מוחים נענשים, כי אם עצם הדבר שלא הוכיחו זה את זה, מצב היהדות בירושלים הלך והתדרדה עד שבעוונותיהם חבו חובת גלות ה' ירחם.

התשובה פשוטה!

ומשכך ניתן לומר שהתשובה פשוטה, אכן, משום כך, בגלל שהמקום גבוה ונורא כל כך, שד' אמות הציון הקדוש קדשים כקדושת קודש הקדשים, על כן ישנם גם תנאים ברורים כיצד חייבים להתנהג בו. מקום זה מסוגל ברוחניות ובגשמיות, להשפיע לנו ולכל ישראל ברכות וישועות עד בלי די, אך מאידך, כאשר לא נשמור על קדושתו כראוי חלילה, נוכל להפסיד את הזכות הנשגבה - להשתתף בו. כי כל זלזול במקום קדוש ונורא זה, יכול לגרום ח"ו גם את ההיפך הגמור. עלינו לפשפש במעשינו לתקן את נבכי לבבינו ונגיעי נפשינו, כך גם להזהיר בכל עוז ותעצומות ולהוכיח את זולתינו, לעוררו בעדינות ובדרכי נועם כי "המקום שאתה עומד עליו קדוש הוא" במקום זה לא יראה ולא ימצא בו לא סמרטפון ולא שום כלי משחית בדומה לו,

כראוי לכבודו ומוראו של מקום קדוש זה, כי כולנו "ערבים זה לזה" כל יחיד הוא אחד מכולנו! ואם לא נעוררו ונוכיחו "יענשו את הרבים". כל אחד בידו לחורר את הספינה ולהביא להפסדו של הקיבוץ הקדוש לכולנו, ח"ו.

וכאשר ניגש אל אותו יהודי שאינו יודע בין ימינו לשמאלו, ובודאי כאשר מדובר באומלל השבוי ביד יצרו, המוציא בפרהסיא את המכשיר בתוככי היכל המלך - ציונו של רביז"ל - לעיני קהל ועדה, לא נעשה את המצווה בחצי פה 'יוצא צו זיין', כי אם בשיא עזות דקדושה, ממש כפי שהייתי עושה, לו הייתי רואה גנב הנכנס לתוך ביתי, ומתחיל לרוקן את חפציי יקרי הערך אל תוך חיקו, שאז גם היפה נפש הכי הכי, אין ספק שהיה זועק עד לב השמים, וכפי הנראה גם היה מעניק לגנב מתנת יד הגונה... כראוי וכיאות לפושט ידו בממונו. ומי מדבר באם ייפגש בשודד המחזיק בידו כלי נשק מסוכן, הרי בודאי שזעקתו תפלח את כל הרחובות הסמוכים, עד שגם השכנים בקצה הרחוב יתעוררו לקולו...

הגנה על הנלל נולד:

וזאת עלינו לזכור! בעמידה על משמר קדושת הציון, הננו מגנים לא רק עלינו, ולא רק על החוטא, כי אם על הכלל כולו! אנו מסירים חרון אף ה' מישראל! אנו מקיימים את חובתנו הבסיסית כיהודי שהושבע להיות ערב לכל אחיו היהודים! ומוכיח נאמנות אמתית לרבינו הקדוש, לכבודו המחולל בזדון או במשוגה ע"י אומלל מסכן שנוסע למרחקים וטורח רבות, טרחא דגופא וטרחא דממונא, להגיע לציון הק', ובהגיעו הוא פוגע בהיכלו ועוד מדמה, בנפשו שיוכל לפעול על ציונו ישועות...

זהו! מה שהיה, בעזה"ת שוב לא יהיה.

מהיום והלאה אומרים לא! לפגיעה בכבוד רביז"ל, ופועלים ישועות גדולות ונצורות לשנת תשפ"ד הבאה עלינו לטובה, ואין ספק שבזכות העמידה על המשמה, נזכה כולנו יחד לכלות כל צר ומשטיין מעלינו ולסתום פיות משטיננו ומקטרנגנו, ולהיכתב ולהיחתם לשנה טובה ומתוקה לחיים ולשלום.

בין להיבן וליבנים?

אפטר ז"ל, שפעם קלד
עבדי דאשיוןסקע לעיון
ד אבי כפר הנה אז זמן
י בן ציון ז"ל בהליכתו,
ענע רבי הוד אבי ואמר
זו ז"ל א"תה מבין להיבן
ת. (דו פאר שטייסקט
ען איצט). ואמר ואת
שאף שפכר הנה בעיון
מי חיו היתה הרגשותו
פעם ראשונה שעולה
גל ציונו הקדוש.
ק ח"ו קמ"ט

הסתובב בבית המדרש בין הספסלים כשהגמרא תחת בית שחיו ומצא מקום לשבת, פתח את הגמרא והחל לבהות בה.

קול דק צייץ מאחוריו. "יש לך כבר חברותא?" שאל הקול הדקיק בחשש.

הוא סקר אותו.

ילד חייכן ובעל עור שזוף עמד שם בחיך מבוש בדיוק כמו שלו ושאל בקול שקט. שימי ויספיש הביט בו וסימן לו בידו לשבת, "גם אתה מחפש? אז בוא נלמד".

"הַאִשָּׁה נִקְנִית בְּשֵׁלֶשׁ דְּרָכִים וְקוֹנָה אֶת עֲצָמָהּ בְּשֵׁתֵי דְרָכִים נִקְנִית בְּכֶסֶף בְּשֶׁטֶר וּבְבִיאָה"

הנערים החלו ללמוד בקול מתוק, קול של ילדים עדיין להם, תינוקות של בית רבן.

"אומרת הגמרא, הַאִשָּׁה נִקְנִית מֵאֵי שְׁנָא הָכָא דְתַנִּי הַאִשָּׁה נִקְנִית וּמֵאֵי שְׁנָא הָתָם דְתַנִּי הַאִישׁ מִקְדָּשׁ".

אפילו לא שאלו זה את זה לשמו של רעהו בטרם החלו ללמוד, הם

ימינו חיבקה חזק תיק תפילין קטן ומרובע, "שמעון ויספיש" נרקם עליו באותיות זהב. עיטורי כסף עדינים הופיעו על הרקמה הכחולה. בשקית של חנות ספרים ידועה החזיק בגמרא 'קידושין' אדומה ושמונה של "עוז והדר".

החל לפסוע פנימה ונכנס, מפוחד מעט ונרגש כולו.

בפתח בית המדרש המתין לו אברך צעיר בעל זקן גינאי וחיור רחב שהזמין אותו להיכנס לבית המדרש, אחר כך ייודע לו ששמו הוא הרב ישראל גרין והוא נושא בתפקיד המשגיח.

|| מאת דויד וינטוקו || א' אלול תשס"ט

רחוב גבעת יוסף ירושלים.

על צידו הימני של בניין אבן הופיע שלט פח מלבני דהוי, הלוגו של "בני יעקב – ישיבה חסידית לצעירים מצוינים" התנוסס עליו לתפארה.

נער ביישן וחייכן עמד שם והביט בעיניים סקרניות וחוששות, אך לפני שבועיים עזב את החיידר שם למד משך עשר שנים, מאז נכנס לשם כשטלית עוטפת אותו בכל גופו ועד שיצא משם נער בר מצווה.

היום הוא נכנס לבניין אחר, לישיבה קטנה, בעוד כשלוש שנים יצא גם מכאן.

תקוות גדולות היו לו מעצמו ותקוות גדולות יותר היו לו מאביו שהביט בו מאחוריו. "יהי רצון שתעלה מעלה מעלה בלימוד התורה ובעבודת השם" אמרה לו אמא בקול רועד ובדמעות לפני רבע שעה כשעזבו את הבית.

הגיעו לכאן ללמוד ולפרוח בתורה ובעבודה, לא בשביל שום דבר אחר.

כסליו, תש"ע.

שלושה חודשים עברו, הם כבר הכירו מצוין, בקדמת בית המדרש של ישיבת "בני יעקב", על ספסל עץ בעל פורמייקה בגוון אגוז, ישבו החברותא נתי קרויז ושימי ויספיש שהפכו מיום ליום לחברים בלב ונפש.

נתי קרויז היה ברסלבה, או כפי שהוא אמר בתמימות קדושה: "אני **רוצה** להיות ברסלבר".

הוא גם נהג להסביר זאת בתמימות ובפשיטות טהורה של נער צעיר **"להיות ברסלבה, זה להתקרב להקב"ה! זה שעה התבודדות, זה תפילה בכוח, זה לקום חצות..."**

שימי ויספיש לעומתו היה "חסיד אומות העולם". כך הוא קרא לזה, הוא לא הסתובב באף חצר חסידות מוגדרת. אביו אמנם חבש שטריימל לראשו והתפלל בנוסח ספרד, אבל התפלל בבית הכנסת השכונתי בכל ימות השנה, לעיתים גם בבית הכנסת של השכונה הסמוכה.

שימי חיפש גם הוא מצידו להתעורר, איזה צדיק שיעביר את נשמתו.

והוא מצא.

הספרים שנתי קרויז החברותא הביא וה'שיחת חברים' מליאת החן והתמימות החלו לפעול בליבו.

בפעם הראשונה הציץ בספר המידות, הצצה קצרה שבה גמע

עמודים שלמים, בפעם השנייה הגה בעיון ב"השתפכות הנפש" ובפעם השלישית פתח את הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן' שם מצא בין היתר 'שיר נעים'.

"נקב לב האבן והאר לי משם מעט פנייה, ברה בחמה יפה כלבנה..."

שימי נקב את ליבו.

לאט לאט החל הנער בן הארבע עשרה להתקרב יותר ויותר לרבינו הקדוש, משיב את נפשו בטללי תחיה בדיבורים הקדושים ובספרים שטיהרו את נפשו.

ולב הנער הצעיר נעשה 'לב בשר'.

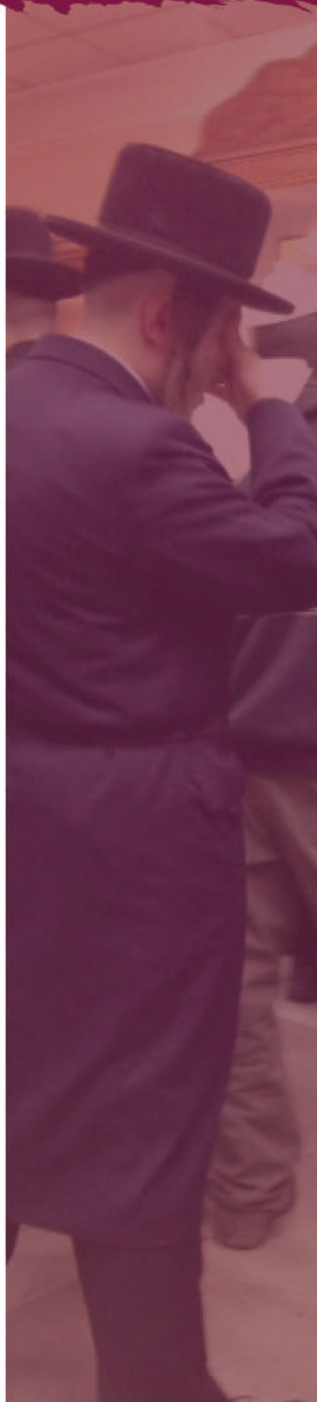
שימי החל להתבודד, יוצא מדי פעם לחורשה הסמוכה שנקראה "יער סנהדרייה" מוצא כיסא פלסטי פשוט קשור לעץ, ומשיח בשדה עם קונו.

"צמאה נפשי לאלוקים לקל חי, מתי אבוא ואראה פני אלוקים" היה יושב שם ומזמר בלילות, צועק ממעמקי ליבו.

בתחילת דרכו הוריו לא אהבו זאת, הם היו מוכנים ששימי שלהם יהיה חסיד של כל רבי אחר על פני כדור הארץ, אבל רק לא ברסלב!

אלא שמפעם לפעם, כששימי חזר הביתה, ויראת השמיים יקדה מעיניו, הם החלו להאמין בו, ופחות התנגדו לדרך שבחר.

בגיל שש עשרה, כששימי הוא בחור בשיעור ב' ראה את לוח השנה הקרב לקיצו ורצה בכל מאודו לגעת ביהלום שבכתר אליו כל כך כסף וערג - ליבו החל לפעום בחוזקה כאשר הוא מתגעגע וכוסף שיזכה לדבוק במעיין.

”אומן ראש השנה”

כאן כבר נדרש שימי לצאת למסע שכנועים אדיר מול הוריו האהובים, בעיניהם הוא עדיין ילד, איך יהיה ניתן לשלוח אותו לבד למסע אל מעבר לים.

אבל לשימי מעולם לא היו כיסופים עמוקים מאלו, לא הייתה ערגה חזקה מזה.

בכל מאודו, הוא רצה להגיע לראש

חיים וההומה אדם.

הוא ירד בצעדים נרגשים ובלב פועם את רחוב בילינסקי, פאותיו היו רטובות מהמקווה.

כששער הציון נגלה לעיניו, לא היה מאושר ממנו.

ידי רעדו. ”ראה לפני מי אתה נכנס – למקום אש להבת שלהבת” חזר פעם אחר פעם.

”ראה לפני מי אתה נכנס – למקום אש להבת שלהבת.”

פניו שמצא והחל לקרוא כשמסך דמעות ניגר מעיניו. מכסה את פניו.

”יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, הבוחר בְּדָוִד עֶבְדוֹ וּבְזָרְעוֹ אַחֲרָיו...”

הוא קרא ונשנק, קרא ונשנק, קולו היה חנוק מדמעות. בקושי רב הוציא את מילות 'התיקון הכללי' מפיו.

את מה שחווה על הציון לא הצליח למצוא מילים לתאר.

”אני נהר המטרה מכל הכתמים” אמר רבינו. שימי יכול היה להעיד על כך מגוף ראשון, הבכי שנפל על הציון מגיע ממחוזות אחרים, מעולמות עליונים.

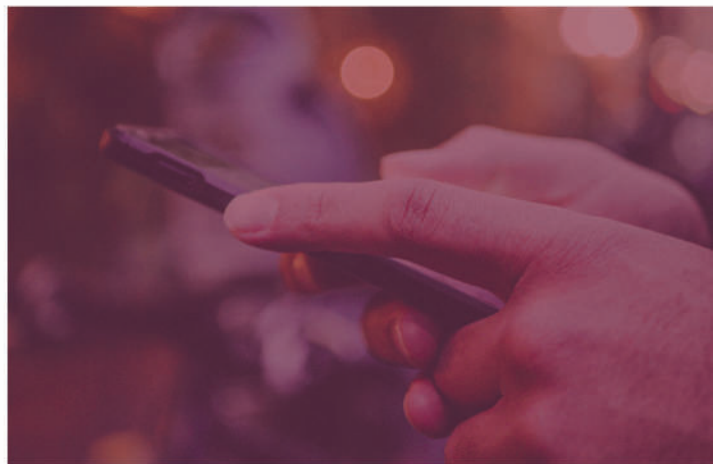
ערב ראש השנה תשפ”ג.

עשר שנים עברו.

האוטובוס עצר ברחוב 'צעלוסקינציב' סמוך לרחוב בילינסקי וממנו החלו לרדת הנוסעים העייפים. אחד מהם היה שימי שהיה מותש לחלוטין מהמסע הארוך והמייגע.

ברגליים עייפות ובברכיים כושלות פסע מסביב לאוטובוס, לתא המטען שהוצמד לאחורי האוטובוס כמו צלע חדשה בגוף. הגב כאב מהשיבה הממושכת ומהטלטול המייגע. הנוסעים היו בטוחים לאורך הנסיעה שנהג האוטובוס החליט להטעים אותם מכל בור שהיה בכביש.

ובדרך יותר בורות מכביש. אוקראינה(!).

בלב פועם נכנס פנימה ועמד אל מול "אבן שתיה" יסוד הקדושה – הציון הקדוש...

בוס!

הוא חש טלטלה אדירה, כאילו יד נעלמה תפסה בו וניערה אותו בכל הכוח.

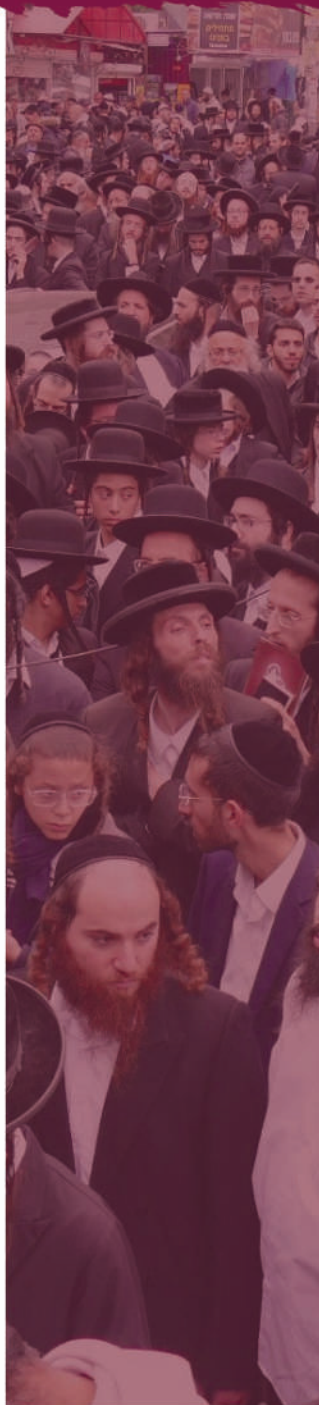
הדמעות החלו לזלוג מעיניו וכיסו את פניו. בידיים רוטטות הוציא מכיסו כמה שקלים, אותם הוא נתן "פרוטה לצדקה", נעמד במקום

השנה לאומן, הוא שפך את נפשו בתפילה ותחינה, רק רצה להגיע לציון.

יגעת ומצאת - תאמין.

”אין דבר העומד בפני הרצון” - ובסוף הוריו הסכימו, ולא רק הסכימו אלא אף מימנו חלק נכבד מהעלות היקרה של הנסיעה הקדושה.

בערב ראש השנה תשע”ג מצא שימי את עצמו באומן השוקקת

לב אבן.

טיפת תנועה לא הייתה שם, טיפת גרש.

רטט קל חלף בכיס, הוא הוציא את המכשיר מהכיס והחל שוב לגלול ולצלם, ושוב להקליד ושוב לגלול.

גולל ומקליד ובוהה ומצלם וחוזר חלילה.

טיפחה על השכם הצליחה להוציא את עיניו מהמכשיר לרגע אחד.

ברגע הראשון התקשה לזהות את מי שטפח על שכמו. ברגע השני כבר צעק מהתרגשות.

"נתי קרויז"

"שימי ויסיפיש"

החברים הישנים שמחו לפגוש זה את רעהו, היו להם כמה דקות שיחה כדי לגלות ששימי מתגורר בביתר וכבר אבא לארבעה ילדים, נתי קרויז לעומתו התחתן אך לפני ארבע שנים עם שידוך מבורו פארק ושם הוא מתגורר, אבא לשתי בנות.

אחרי כמה דקות הם סיימו את השיחה הנרגשת, שימי איתר מקום אחר.

אלא שכן משהו קרה, הכל החל לעלות... הפנים של נתי קרויז הזכירו לו שנכחות, הכל החל לצוף.

משהו בו החל לבעור.

"רְאֵה לִפְנֵי מִי אֵתָה נִכְנס – לְמִקּוֹם אִשׁ לְהִבָּת שְׁלֵהֶבֶת" החל לצוף בו המשפט מלפני עשור, מההשתתחות הראשונה.

שימי הסתובב בציון אנה ואנה חסר מנוחה. בבת אחת קם ממקומו ורץ לדירה, הטמין את המכשיר בכיס

שימי החל לפסוע לצדי הכביש כשביד ימינו גרר מזוודה שחורה וענקית ובשמאלו תיק טרולי בעל גלגלי סיליקון.

הוא החל לצעוד לכיוון הדירה כשמכיסו נשמע צליל קצר.

שימי הוציא מכיסו מכשיר סמארטפון עליו הוטבעה חותמת כלשהי, תפס בידו והחל להקליד, אחר כך החל לצלם, ואחר כך שוב להקליד, ואז גלל את המסך הלוך וחוזר, ואז שוב חזר לצלם את הסביבה.

רבע שעה עמד כך באמצע הרחוב, העייפות כאילו התאדטה, כביכול לא רצה בכל מאודו לפני כמה דקות רק לנוח מעט.

אבל שימי – לא נעים להודות – הפך בשנים האחרונות למכור מוחלט למכשיר הסלולרי החכם, הוא לא עזב את המכשיר ממוצאי השבת ועד לכניסתה. עיניו דבוקות למכשיר מאז שקם ועד שהלך לישון.

אומלל.

אחרי שעתיים ירד את רחוב בילינסקי בדרך לציון.

נכנס פנימה ואיתר מקום לשבת, פרוטה לצדקה נתרמה לקופה אקראית ושימי שלף מערמת ספרים סמוכה חוברת תיקון הכללי.

הוא החל למלמל במהירות את ה"יהי רצון" הנאמר לפני אמירת התהילים.

הוא ידע מה הוא מרגיש.

אוי!

בסיבוב כמו סמרטוטים במכונת כביסה.

אחרי כמה שניות הרכב התייצב. בין רגע חילצו עצמם מחגורות הבטיחות וקפצו מהרכב המרוסק, מפחדים ומבוהלים.

אחרי כמה דקות החלו להפנים את גודל הנס, הם יצאו מתאונה "קטלנית" ללא שריטה.

חסדי השם כי לא תמנו.

אחרי 21 שעות, נמל התעופה של קרקוב, פולין.

שלושה אנשים רצו בנמל התעופה, בלחץ אדיר ובתחוננים באנגלית שבורה התחננו לאנשי צוות 'וויזאיר' והצליחו להעלות את המזוודות לבטן המטוס.

ב-21 השעות האחרונות הם לא ידעו רגע של יישוב הדעת מהו.

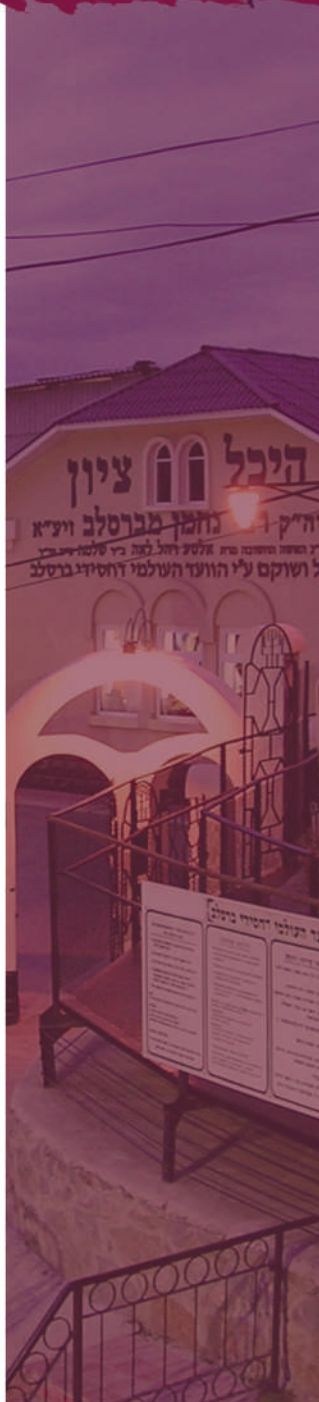
בקושי רב השיגו נהג חלופי, ולרגע אחד לא יכלו להירגע ממה שאירע להם מחמת הלחץ להספיק את הטיסה.

רק כשהגיע שימי למטוס חזרה אליו תחושת הרוגע.

המטוס עוד היה מחובר לשרוול, וציבור אנ"ש היה עסוק למקם את התיקים הקטנים בכל חור שעוד נותר על סיפון המטוס.

שימי ויפיש התרווח על המושב הצפוף.

היד נשלחה לכיסו, אבל המכשיר לא היה שם.

הכי עמוק במזוודה ואז חזר לציון. הפעם ירד את רחוב בילנסקי מישהו אחר, זה לא היה אותו "שימי ויפיש" מלפני כמה דקות, האיש שירד כעת דמה יותר לבחור "שימי" שהיה כאן לפני עשור.

"רָאָה לְפָנַי מִי אֵתָהּ נִכְנָס – לְמָקוֹם אֲשֶׁר לְהִבְתַּלְּתָהּ"

הימים הבאים כבר נצבעו באור יקרות... אור חדש על "שימי" האיר...

מוצאי ראש השנה תשפ"ג.

טוויטה קאמרי לבנה דהרה בכבישים המישוריים והמחוררים של אוקראינה, מנסה לגמוע את המרחק לגבול הפולני במהירות שיא.

שימי ויפיש ישב בקדמת הרכב והביט מדי פעם לשעון כשהוא מעט לחוץ.

הם צריכים להגיע תוך 20 שעות לשדה התעופה של קרקוב, היה להם גם תכנון להיכנס לתוככי העיר קראקא, אל בית החיים הקטן והעתיק על יד בית כנסת רמ"א שם קבורים גדולי העולם: הרמ"א; הב"ח; המגלה עמוקות; התוספות יו"ט; והרבי רב העשיל מקראקא.

שימי הביט בחלון, בבתים הנמוכים שהאירו מתוך החשכה.

בום!

מסך לבן נפתח ברגע גהינומי אחד מול עיניו בפיצוץ והרכב היטלטל והתהפך, הופך את הנוסעים

אבל גם את הסלולרי הכשר שלו הוא לא יוציא בציון.

לא סלולרי ולא שיחה בטלה.

הציון הוא קודש הקדשים.

**"רְאֵה לִפְנֵי מִי אֶתָּה נִכְסֵי -
לְמָקוֹם אֲשֶׁר לְהִבֵּת שְׁלֶהֶבֶת".**

**אֲפִילוּ כְּשִׁמְשָׁכְהוּ בַחֲטָמוֹ הַעֲכָבֵר
לֹא יִבְעֵט בוֹ, וְכָל זֶה מִחֲמַת שְׁטוֹת
שְׂאִין יוֹדֵעַ מִכְחוֹ..."**

ושימי בעט בעכברוש שמידי פעם הגיע לבקרה.

לראש השנה תשפ"ד הוא כבר יגיע מישהו אחר.

הוא החל לנסות להיזכר מתי הייתה הפעם האחרונה שהוא החזיק אותו בידו.

חשב וחשב, אוי ווי כנראה הוא נשאר באוטו המרוסק שהשאירו באוקראינה.

אה... אה אולי... יותר טוב שכך, שיישאר שם לנצח, זה באמת מה שרבינו רוצה ממנו.

ברוך השם שנלקח ממנו המכשיר, משמיים עזרו לו לעשות את מה שרצה לקבל על עצמו בציון ולא היה לו את האומץ.

עשרת ימי תשובה תשפ"ג

שימי חזר לארץ, ובימים הראשונים חש כאילו נתלש לו אבר מגופו...

מדי פעם, באינסטינקט, הכניס את ידו לכיסו הריק כדי לצלם ולשתף, אך אז נזכר שהמכשיר נשאר בטיוטה המרוסקת.

"תקנה מכשיר חדש, מה יש" זעק לו קול בתוכו, אך הזיכרון המתוק מהציון היה חזק מזה.

והיה לו עוד זיכרון, זיכרון שעלה לאחרונה.

הנער בן הארבע עשרה שפנתה לראשונה בחייו ליקוטי מוהר"ן ומוצא שם מרגוע לנפשו.

"חֲזַק וְנִתְחַזַּק וְאַל תִּהְיֶה כְּפִיל הַגְּדוֹל וְכַמְלִי"

ט"ז

סמארטפון בציון? לא יקום ולא יהיה!

כשתגיעים בקדושה הלב נמתח!

השתפכות הניש שתינה לעובדים באומיאן, גפרט בשהתם אצל ציון דבנו, וייה ננתת כלל לתאוד, ויהי מתקים בהם הכתוב (איכה ב' ט'): "שפלי נמים לבך נוח פי ה'", כשטונו ממש, כי לבם היה נפתח ומעייניהם זולגות דמעות נמים ממש, מגדל התעוררות ושעבון הלב (שיש"ק ח"ד עש"א)

עיתון נפתח ביד

לא אומרים לא לסמארטפון בציון!

סמארטפון בציון? לא יקום ולא יהיה!

ראה לפני מי אתה נכנס

לואיז'ים לואיז'ים

מוסר על הרה"ק בעל האור החיים' הקדוש רבי חיים בן עטר זיע"א
כי כאשר עלה לאתר א' קדישא מירון עלה בדחילו ורחימו באופן
נורא ומשהתקד ב סמוך למירון יד מעל התנור והחל מטפס על
ההר כאשר הוא זכון על ארבע ומטפס בידי ורגליו על הקרקע.

תוך שהוא צועק בקול:

"אך אני השפל נכנס לתוקם אש להבת שלהבת?
קודשא ב"ן הוא וכל פתליא של מעלה כון וכל נשמת
תצדיקו כאן..."

אני השפל באמת באיזה פחד ורועה אני ציד' להינס
להיכל ציונו של רבינו הקדוש - מקום הקדוש בקדשת
"קודש הקדשים"..."

אומרים **לא** לסמארטפון בציון!